

ความบริสุทธิ์ของอิมาม

บรรดาอิมามนั้นเหมือนกันคนทุกๆ ไป หรือเหมือนกับบรรดา ศาสดา เป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากบาปทั้งหมด อะฮ์ลิซซุนนะฮ์เห็นพ้อง ต้องกันว่า เฉพาะบรรดาศาสดาเท่านั้นที่บริสุทธิ์ ส่วนคนอื่นๆ แม้แต่อิมามของบรรดามุสลิมหรือคอลลีฟะฮ์ ถือว่าไม่ได้เป็นผู้บริสุทธิ์ (มะอ์ซุม)

ทัศนะของชีอะฮ์เชื่อว่า บรรดาอิมามต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ (มะอ์ซุม) ปราศจากบาปทั้งปวงนับตั้งแต่วันแรกที่เกิดจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต จะไม่มีบาปใดๆ เกิดขึ้นมาจากบรรดาอิมามเด็ดขาด ทั้งบาปเล็ก และบาปใหญ่ หรือบาปที่เกิดขึ้นจากความพลั้งเผลอหรือหลงลืมหรือตั้งใจ ดังที่ อัล กุรอาน ได้กล่าวว่า

“อันที่จริงอัลลอฮ์ทรงประสงค์ที่จะขจัดมลทินให้ออกไปจาก พวกเจ้า โอ้อะฮ์ลุลบัยต์ และพระองค์ทรงชำระขัดเกลาพวกเจ้า ให้สะอาดบริสุทธิ์” (บทอัล อะฮ์ซาบ โองการที่ 33)

สายรายงานทั้งมุสลิมซุนนะฮ์และชีอะฮ์ที่ได้รายงานจากท่าน ศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กล่าวว่า

“แท้จริง ฉันได้ฝากสิ่งหนักที่มีค่ายิ่งไว้ในหมู่ของพวกเจ้า สิ่งหนึ่ง คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ และอีกสิ่งคืออิตระดี (ลูกหลานของฉัน) พวก ท่านจงยึดมั่นทั้งสอง เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่หลงทาง แท้จริงทั้งสองจะไม่แยกจากกันอย่างเด็ดขาด จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระ น้ำเกาซร์แห่งสวนสวรรค์”

ชะติษชะกอัลยันน์ พิสูจน์ความเป็นผู้บริสุทธิ์ ของอิมามได้อย่างไร !

จากประโยคที่ว่า “ถ้าพวกเจ้ายึดมั่นทั้งสองแล้ว พวกเจ้าจะไม่หลงทาง”

ทำให้เข้าใจได้ทันทีว่า ถ้ามนุษย์ยึดมั่นอยู่กับอัล กุรอานและอะฮ์ลุลบัยต์ พวกเขาจะไม่หลงทางตลอดกาล สิ่งนี้ถือเป็นความจำเป็นของบรรดาผู้บริสุทธิ์แห่งบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ เพราะถ้าหากอะฮ์ลุลบัยต์ไม่ได้เป็นผู้บริสุทธิ์และมีบาป ทั้งที่อาจจะเกิดขึ้นจากความหลงลืมหรือตั้งใจ เช่น เข้าใจวัตถุประสงค์ของอัลลอฮ์(ซบ.) ในโองการต่างๆ ผิดหรือสอนประชาชนไปอย่างผิดๆ และเป็นเหตุทำให้ประชาชนต้องหลงออกไป

การที่ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กล่าวว่า “ถ้าพวกเจ้ายึดมั่นต่ออะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน พวกเจ้าจะไม่หลงทาง” หมายถึงบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์จะไม่ชี้นำ หรือพาพวกเจ้าให้หลงออกไป หรือนำไปทำในสิ่งที่ผิดพลาด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติเฉพาะกับคนที่เป็นมะอ์ซุม (บริสุทธิ์) เท่านั้น

จากประโยคที่ว่า “ทั้งสองจะไม่แยกจากกันเด็ดขาด” หมายถึงอัล กุรอานกับอะฮ์ลุลบัยต์จะไม่มีวันแยกจากกัน ถ้าหากครอบครัวของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กระทำความผิดหรือทำในสิ่งที่ไม่ดีแบบไม่ได้ตั้งใจทำนั้น หมายความว่า อะฮ์ลุลบัยต์ได้แยกออกจากคัมภีร์อัล กุรอานไปแล้ว ดังนั้น การไม่แยกออกหรือปราศจากการแยกทางกันอย่างสิ้นเชิงนั้น หมายถึงสิ่งทั้งสองเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะเรื่องของความบริสุทธิ์ หรือโองการที่ว่า

“จงปฏิบัติตามอัลลอฮ์และจงปฏิบัติตามรอซูล และผู้ปกครองในหมู่สุเจ้า” (บทอัน นิซาฮ์ โองการที่ 59)

ถ้าหากพวกเขาไม่ได้เป็นผู้บริสุทธิ์ อัลลอฮ์ (ซบ.) จะไม่สั่งให้ปฏิบัติตามแบบปราศจากเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อพระองค์สั่งยอม แสดงให้เห็นว่าพวกเขาต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะอัลลอฮ์ (ซบ.) จะไม่สั่งให้ปฏิบัติตามบุคคลที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือโดยหลงลืมก็ตาม เพราะจะทำให้เกิดความขัดแย้ง และผิดวัตถุประสงค์ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์คือ ให้บ่าวปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ มิใช่ให้กระทำความผิด

ความรู้ของบรรดาอิมาม

บรรดาอิมาม คือผู้ปกครองและเป็นผู้นำทั้งศาสนจักรและอาณาจักร ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีความรู้ในทุกๆ เรื่องที่เป็นความต้องการของมนุษย์ทั้งโลกนี้และโลกหน้า เพราะถ้าผู้นำโง่เขลาหรือด้อยปัญญาแล้ว จะปกครองและชี้นำประชาชาติได้อย่างไร !

จริยธรรมที่ประเสริฐของอิมาม

บรรดาอิมามจะต้องเป็นผู้มีจริยธรรมที่สูงส่ง ต้องเป็นผู้กล้าหาญ สะอาดบริสุทธิ์ มีจิตใจเมตตากรุณา เป็นคนใจกว้าง โอบอ้อมอารี และมีความยุติธรรม เพราะบุคคลที่บริสุทธิ์จากความผิดเท่านั้น จึงจะสามารถเป็นตัวอย่างของกฎเกณฑ์ได้ การมีจริยธรรมที่ถูกยอมรับ ถือเป็นความสำคัญของศาสนา และเป็นความจำเป็นสำหรับบรรดาผู้นำ ที่จะต้องมีจริยธรรมที่สูงส่งและประเสริฐกว่าผู้อื่น จะไม่มีความหมายใดๆ ถ้าผู้ตามมีความประเสริฐกว่าผู้นำของตนเอง

14 มะอ์ซุม (ผู้บริสุทธิ์)

14 มะอ์ซุม หมายถึงผู้บริสุทธิ์ทั้ง 14 ท่าน อันได้แก่ ท่านคาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ (อ.) บุตรีสุดที่รักยิ่งของท่านและบรรดาอิมามทั้ง 12 ท่าน มะอ์ซุม 5 ท่านแรกได้แก่ ท่านคาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ท่านอิมามอะลี (อ.) ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ (อ.) ท่านอิมามฮาซัน (อ.) และท่านอิมามฮุเซน (อ.) ถือเป็น 'อาลีอะบา' (ชาวผ้าคลุม) หรือ 'อัชฮาบิกิซาร์' เพราะว่ามีอยู่วันหนึ่งท่านคาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้ห่มผ้าและมีบุคคลทั้ง 4 ท่านอยู่ใต้ผ้าคลุมนั้น หลังจากนั้นท่านได้ยกมือขอพรต่ออัลลอฮ์(ซบ.) พระองค์จึงลงวะฮีย์ยู (วิวรณ์) 'อายะฮ์ ตัจวีร์' ลงมาบนลิตีทิจของพวกเขาว่า

“อันที่จริง อัลลอฮ์ทรงประสงค์ที่จะขจัดมลทินให้ออกไปจากพวกเจ้า โอ้อะฮ์ลุลบัยต์ และพระองค์ทรงชำระขัดเกลาพวกเจ้าให้สะอาดบริสุทธิ์” (บทอัล อะฮ์ซาบ โองการที่ 33)

www.thaislamlib.com

อิมามผู้นำ 12 ท่าน

อิมามผู้เป็นตัวแทนของท่านคาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เป็นผู้ปกครองศาสนจักรและอาณาจักร มีจำนวน 12 ท่าน ปราบภูนามดังต่อไปนี้

1. อิมามอะลี บุตรอับฏอลิบ (อ.)
2. อิมามฮาซัน มุจญ์ตะบา (อ.)
3. อิมามฮุเซน ชัยยิดุชชุฮะดาร์ (อ.)
4. อิมามอะลี ชัยนุลอาบิตีน (บทชัจญาด) (อ.)
5. อิมามมุฮัมมัด บากิร (อ.)
6. อิมามญะอ์ฟัร อัช ชอดิก (อ.)
7. อิมามมุซา อัล กาชิม (อ.)

8. อิมามอะลี อัร ริฎอ (อ.)
9. อิมามมุฮัมมัด อัต ตะกีเย์ (อ.)
10. อิมามอะลี อัน นะกีเย์ (อ.)
11. อิมามฮาซัน อัล อัศการียะ์ (อ.)
12. อิมามมุฮัมมัด อัล กออิมูลมะฮ์ดี (อ.)

ชีวประวัติของอะฮ์ลุลบัยต์โดยสังเขป

บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) เป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์ อันเป็นผลพวงมาจากการอบรมสั่งสอนของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ฉะนั้นชีวประวัติของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ก็คือ ภาพที่แท้จริงของท่านศาสดานั่นเอง ช่วงเวลาเพียงแค่ว่า 250 ปีตั้งแต่ปีฮิจเราะฮ์ที่ 11 ซึ่งเป็นปีที่ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้เสียชีวิตจนถึงปีฮิจเราะฮ์ที่ 260 บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) ได้อยู่ร่วมกับประชาชนมาโดยตลอดในสภาพสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นเหตุให้บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) ต้องเตรียมแผนการในการดำเนินชีวิตที่หลากหลายออกไป แต่ยังคงธำรงเจตนารมณ์เดิมของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เอาไว้ นั่นคือ ปกป้องรักษาอูคูลุดดีน (หลักความเชื่อ) และฟุรูดดีน (หลักปฏิบัติ) ไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลง และอบรมสั่งสอนประชาชนในทุกโอกาสที่สามารถทำได้

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้วางแผนในการประกาศอิสลามไว้ 3 ขั้นตอน ตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ยี่สิบสามปี โดยสามปีแรกที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสดา ท่านทำหน้าที่เชิญชวนอย่างลับๆ ในหมู่เครือญาติ สิบปีต่อมาท่านได้ประกาศเชิญชวนประชาชนเข้ารับอิสลามอย่างเป็นทางการ แต่ตัวท่านและบรรดาสาวกที่เจริญรอยตามต้องได้รับการกลั่นแกล้งต่างๆ นานา ต้องอดทนต่อสภาพชีวิตที่ลำบากยากแค้น ไม่เคยได้รับความสะดวกสบาย หรือมีอิสระในการ

ดำเนินชีวิต

แต่ 10 ปีสุดท้าย (หลังจากการอพยพ) สภาพชีวิตของท่านเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะสภาพของสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป การดำเนินชีวิตของท่านในช่วงนั้น คือ การปลุกฝังัจธรรมและเร่งเร้าให้แก่นแท้ของความเจริญเติบโต อิสลามแข็งแกร่งขึ้นและเริ่มแผ่ขยายอาณาจักรและวัฒนธรรมออกไป ทำให้ประชาชนเข้ารับอิสลามเป็นจำนวนมาก อุดมการณ์ของท่านได้วางอยู่บนเงื่อนไขที่แตกต่างแต่มีเป้าหมายหลักอยู่ที่การปลุกฝังความจริง และสร้างความเจริญเติบโตให้กับัจธรรม

สภาพสังคมที่หลากหลาย ในสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) กับอิมามผู้บริสุทธิ์นั้น มิได้มีความแตกต่างกันเลย หากพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่า สังคมก่อนการอพยพของท่านกับสังคมในสมัยของอิมามผู้บริสุทธิ์นั้น ละม้ายคล้ายคลึงกันหรือเป็นสังคมเดียวกันก็ว่าได้ เพราะบางช่วงในยุคของอิมามจะเหมือนกับสามปีแรกที่ศาสดาได้รับการแต่งตั้ง เนื่องจากเป็นความยากมากที่ผู้คนจะยอมรับัจธรรม ซึ่งท่านอิมามต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง

ดังเช่น ยุคสมัยของท่านอิมามซัยนุลอาบีดีน (อ.) จนสิ้นยุคของอิมามญะอ์ฟร อัซ ซอดิก (อ.) และในบางช่วงก็เหมือนกับสิบปีก่อนการอพยพของท่าน ซึ่งในช่วงนั้นท่านได้ทำการประกาศอิสลามอย่างเป็นทางการ แต่ตัวของท่านและผู้เจริญรอยตามต้องตกระกำลำบากและอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่กดดันของสังคม จากหน้ามือของพวกปฏิเสธ

บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ก็เช่นเดียวกับท่านศาสดา ที่ได้พยายามเผยแผ่วิชาการของอิสลามและศาสนบัญญัติตามวาระโอกาสที่มี เพื่อหลีกเลี่ยงการก่อกวนก่อกอง และการทรมาณจากศัตรู แต่ท่านก็ต้องเผชิญ

กับปัญหาและอุปสรรคใหม่ๆ ที่พวกศัตรูสร้างขึ้นทุกวัน ซึ่งมีอยู่ยุคสมัยเดียวที่สามารถกล่าวได้ว่า เป็นยุคที่คล้ายคลึงกับยุค 10 ปี หลังจากการอพยพของท่านศาสดา นั่นคือช่วง 5 ปีแห่งการเป็นคอลีฟะฮ์ของท่านหัวหน้าแห่งศรัทธาชนอะลี (อ.) ในระยะเวลาสั้นๆ แห่งชีวิตของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ (อ.) ท่านฮาซันและท่านฮุเซน อิสลามและลัทธิธรรมได้ถูกประกาศออกไป โดยไร้อุปสรรคที่จะมาขวางกั้น ซึ่งเฉพาะช่วงเวลานี้เท่านั้นที่คล้ายกับยุคของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) แต่ก็ก็เป็นระยะเวลาที่สั้นเพียงนิดเดียว

ฉะนั้น สรุปได้ว่ายุคสมัยของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว จะไม่มีช่วงเวลาใดอีกที่จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ เพราะไม่มีอำนาจพอที่จะเผชิญหน้ากับบรรดาทรราชทั้งหลาย ที่ฉ้อฉลและปล้นสะดมอำนาจเหล่านั้นไปจากท่าน ด้วยเหตุนี้เองบรรดาอิมาม จึงต้องเลือกวิถีการ 'ตะกียะฮ์' (อำพราง) ในการเผยแผ่และปฏิบัติหน้าที่ของท่าน โดยไม่ยอมปล่อยให้รัฐบาลที่กดขี่ได้หยิบฉวยโอกาส แต่กระนั้นบรรดาศัตรูก็ไม่ยอมลดความพยายาม พวกมันพยายามทำทุกอย่าง ที่จะดับรัศมีอันเรืองรองของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ให้จบสิ้นลง

แก่นแท้ของความขัดแย้ง

ระหว่างอิมามกับผู้ปกครองร่วมสมัย ได้มีรัฐบาลเกิดขึ้นมากมายในสังคมอิสลามหลังจากการระฟาท (เสียชีวิต) ของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ซึ่งรัฐเหล่านั้น ล้วนเรียกตนเองว่าเป็นรัฐบาลอิสลามทั้งสิ้น และได้ตั้งตนเป็นศัตรูกับบรรดาอิมาม (อ.) ชนิดชูดรากถอนโคน จริงอยู่แม้ว่าท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) จะกล่าวถึงคุณสมบัติและความประเสริฐของบรรดาอิมามเอาไว้ ซึ่งหนึ่งนั้นคือความรู้ของพวกเขาที่มีต่ออัล กุรอานและการอธิบายศาสนบัญญัติอิสลาม สุดท้าย

ท่านได้แนะนำว่า เป็นข้อบังคับเหนือมุสลิมทั้งหลายที่ต้องให้เกียรติยกย่อง และให้ความรักต่อบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ แต่มุสลิมส่วนมากมิได้ปฏิบัติเช่นนั้น

จริงอยู่ แม้ว่าในวันแรกของการประกาศอิสลาม ของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่า อะลีคือตัวแทนและเป็นผู้ช่วยเหลือของท่าน และได้ประกาศอีกครั้งในเกาะดีรคุม ในช่วงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของท่าน แต่ภายหลังจากท่านได้สิ้นชีวิต ประชาชนกลับเลือกคนอื่นขึ้นมาเป็นตัวแทนท่าน และกีดกันอะฮ์ลุลบัยต์ผู้ทรงสิทธิในตำแหน่งนั้นออกไปจากแนวทางที่ถูกต้อง

ทุกๆ รัฐบาลที่ขึ้นมาเสวยอำนาจ จะมีแนวความคิดเหมือนกันคือ ถือว่าบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์เป็นศัตรูที่อันตรายที่สุดสำหรับพวกเขา และพวกเขาจะทำทุกวิถีทาง เพื่อขจัดบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ให้พ้นไปจากแนวทาง แก่นแท้ของความขัดแย้งระหว่างอะฮ์ลุลบัยต์กับผู้ปกครองร่วมสมัยนั้น ประเด็นอยู่ที่บทบาทและหน้าที่ของรัฐบาลที่ต้องให้การดูแลและปฏิบัติตามกฎหมายอิสลามอย่างเคร่งครัด และต้องปกป้องสิทธิของมวลมุสลิม แต่รัฐที่อ้างตนว่าเป็นรัฐบาลอิสลามขึ้นปกครองภายหลังจากการสิ้นชีวิตของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) มิได้ปฏิบัติเช่นนั้นเลย

ขณะที่อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้กำชับต่อท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ตลอดมิให้ทำการเปลี่ยนแปลงอะฮ์กามอิลลาฮีย (บทธรรมบัญญัติแห่งพระเจ้า) ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยก็ตาม ท่านก็ได้ปฏิบัติเช่นนั้นมาตลอด ท่านไม่เคยเปลี่ยนแปลงสิ่งใด เว้นเสียแต่ว่าจะได้รับคำสั่ง ฉะนั้น การยึดถือและปฏิบัติตามหรือนำไปปฏิบัติต่อสังคมระหว่างท่านกับผู้ปกครองในยุคหลังจากท่าน จึงไม่มีความแตกต่างกันทั้งเวลาและสถานที่

การเอาใจใส่ต่อธรรมเนียมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นกฎปฏิบัติสำหรับ มวลมุสลิมทั้งหลาย แม้แต่ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เองก็ตาม ตลอดจนการนำไปปฏิบัติต่อทุกๆ คน ซึ่งต้องอยู่บนพื้นฐานของความ ยุติธรรมและเสมอภาคกัน

ฉะนั้น ธรรมเนียมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนสมัยใดก็ตาม ต้องคงความศักดิ์สิทธิ์เสมอ แต่ในยุคหลังความเสมอภาคและความยุติธรรมได้ถูกถอดถอน ไปจากประชาชนอย่างสิ้นเชิง บรรดา อะฮ์ลุลบัยต์โดยบัญชาของอัลลอฮ์แล้ว เป็นผู้ปกครอง ผู้บังคับบัญชา และเป็นผู้ตัดสิน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิมทั้งหลายต้องปฏิบัติ ตาม แต่ทว่าอะฮ์ลุลบัยต์กลับมีสิทธิ์และได้รับเกียรติจากสังคม น้อยกว่าคนธรรมดาทั่วๆ ไป ไม่เคยได้รับเชิญให้ร่วมพิพากษา หรือร่วม งานในพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งพวกเขาไม่เคยเปิดโอกาสให้ได้ แสดงตนต่อ หน้าประชาชน ในที่สุดบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) ก็ไม่มีใครรู้จัก

ประชาชนที่มาจากหลายเผ่าพันธุ์ อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของ อิสลาม ไม่มีการไว้วางใจ ต่างฝ่ายต่างระแวงซึ่งกันและกัน ไม่มีใคร ใส่ใจภารกิจใคร ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เศรษฐีหรือยาก ขี้ แข็ง แรงหรืออ่อนแอ คนเมืองหรือคนชนบท คนเป็นไทหรือคนเป็นทาส คนผิวขาวหรือคนผิวดำ เหมือนกันหมดทุกคน มีความเกรงกลัวต่อ ผู้ปกครองแบบหัวหด ไม่กล้าปริปากพูดสิ่งใด ยอมก้มหัวให้กับอิทธิ พลังการกดขี่ของรัฐบาล เพื่อความปลอดภัยและเสรีภาพของตน

ถ้าสังเกตสักนิดจะเข้าใจทันที (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบ ที่เกิดขึ้น ภายหลังการสิ้นชีวิตของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) จวบจน ถึงปัจจุบัน) ว่าจุดประสงค์ของท่าน ในการปฏิบัติหน้าที่อย่างทุ่มเทชีวิต และทรัพย์สิน เพียงเพื่อต้องการให้กฎหมายอิสลาม ถูกนำมาปฏิบัติ ใช้ในสังคมด้วยความยุติธรรม ไม่เห็นแก่พรรคพวกหรือเพื่อนพ้อง

และบริสุทธิ์จากการถูกแก้ไขเบี่ยงเบนไปจากความจริง

แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า ไม่มีรัฐบาลใดภายหลังจากรัฐบาลของท่าน ได้เจริญรอยตาม และดำรงไว้ซึ่งเจตนารมณ์เดิมของท่านเลย แม้แต่ รัฐบาลเดียว แบบอย่างและเจตนารมณ์ของท่านถูกเปลี่ยนแปลงไป จนหมดสิ้น และผลลัพธ์ที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงนั้นคือ

1. ในสังคมอิสลามได้มีการแบ่งชั้นวรรณะ และแบ่งออกเป็น กลุ่มเล็กกลุ่มน้อย ความอ่อนแอของสังคมได้ระบดไปทั่วทุกหย่อม หย้า ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้เลือนหายไปจากสังคม

2. รัฐบาลที่อ้างตนว่าเป็นรัฐบาลอิสลาม ได้เปลี่ยนแปลงกฎหมายอิสลามโดยอ้างว่าเพื่อผดุงไว้ ซึ่งความอยู่รอดของสังคม บางครั้งอ้างว่าเพื่อปกป้องหน้าตาและการเมืองของรัฐบาล จึงได้ละเว้น การปฏิบัติศาสนบัญญัติอิสลาม แต่ผู้ปกครองเหล่านั้นได้ทำทุกวัน จนเริ่มแพร่ขยายวงกว้างขึ้น และกลายเป็นความชินชาของสังคมไป ในที่สุด จนกระทั่งองค์กรต่างๆ ที่ตั้งขึ้นมาในนามของอิสลาม ซึ่ง ชัดเจนอยู่แล้วว่าผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ในระดับสูงไม่ใส่ใจต่ออิสลาม และกฎเกณฑ์บั้นปลายของอิสลามก็คือ การล่มสลาย

3. การฉ้อฉลและโกงกินบ้ายตุลมาล (เงินกองคลังของอิสลาม) ของชนชั้นผู้ปกครอง โดยแบ่งปันสิ่งที่ฉ้อราษฎร์มาได้ให้กับวงศ์ญาติและพรรคพวกเพื่อนพ้องของตนเอง มีการถ่ายโอนอำนาจการ ปกครองและการคลัง จากมือไปสู่มือในหมู่ของเครือญาติ ซึ่งพวกเขา ไม่ได้ทำอะไร นอกจากการนำเอาสังคมอาหรับ ย้อนกลับไปสู่สภาพ ที่โง่เขลาเช่นเดิม

ความพยายามของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ตลอด 23 ปีนั้น ถือว่าสูญเปล่า แต่บรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) ยังคงทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาต่อไป การเผยแพร่สัจธรรมของท่านต้องเผชิญกับอุปสรรค

ปัญหาหนักการ และการต่อสู้ของพวกเขาที่หนักหน่วง ยิ่งกว่าสมัย
ของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เพราะท่านศาสดาได้ต่อสู้กับบรรดา
พวกปฏิเสธโดยตรง แต่บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ต้องต่อสู้กับบรรดาผู้
ปฏิเสธในคราบของมุสลิม และเพื่อความกระจ่างชัดยิ่งขึ้นในเรื่องนี้
ต้องย้อนกลับไปศึกษาประวัติศาสตร์อีกครั้ง จึงจะเข้าใจความจริงและ
แก่นแท้ การศึกษาประวัติศาสตร์อิสลามต่างไปจากการอ่านนิยายปรั
ปรา ซึ่งถือเป็นความจำเป็นของผู้มีสติปัญญา อัล กุรอาน กล่าวว่า

**“แน่นอนประวัติของพวกเขาเป็นข้อคิดสำหรับมวลผู้มีวิจา
รณญาณ”** (บทยูซุฟ โองการที่ 111)

**“ดังนั้น เจ้าจงเล่าประวัติศาสตร์ต่างๆ เกิด เพื่อพวกเขา
จะได้ไตร่ตรอง”** (บทอัล อะอ์รอฟ โองการที่ 176)

ชีวประวัติของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) โดยสังเขป

1. ผู้ปกครองแห่งศรัทธาชน ท่านอิมามอะลี (อ.)

ท่านอิมามเป็นบุตรของท่านอับดุลิบ เป็นมรดกที่สมบูรณ์ที่
สุดจากการอบรมสั่งสอนของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ท่านอิมาม
อะลี (อ.) เติบโตขึ้นภายในบ้านของท่าน โดยท่านเป็นผู้เลี้ยงดูและ
อบรมเสริมสร้างจริยธรรมด้วยตัวของท่านเอง ตั้งแต่ก่อนที่ท่านจะ
ได้รับแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ท่านอิมามอะลี (อ.) ได้ใช้
ชีวิตอยู่ภายในบ้านของท่าน อันเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยจากความเลว
ร้ายของยุคญาฮิลียะฮ์(ยุคมืด) ที่มีอยู่อย่างดาษดื่นในสมัยนั้น ท่าน
อิมามอะลี (อ.) ได้รับการปกป้องให้เป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินที่
เลวร้ายของสังคม ที่คนส่วนมากกราบไหว้บูชารูปเจี๊วด แต่สำหรับ
ท่านอิมาม อะลี (อ.) ท่านไม่เคยกราบไหว้บูชาเจี๊วดเลย ท่านศาสดา
เป็นผู้ชุบเลี้ยงจนเติบโต ซึ่งท่านอิมามอะลี (อ.) ได้ตอบแทนบุญคุณ